

[Finansministeren.]

— og det gælder naturligvis også andre — at tage forbehold, når vi anvender tallene, men der er mange, som glemmer det, og så ender det med, at man bruger disse tvivlsomme tal til at slå hinanden i hovedet med og bevise noget med, som ikke kan bevises ved hjælp af disse tal.

Endelig var det ærede medlem i denne forbindelse inde på spørgsmålet om et særligt eksportpristal for industrivarer og måske også for landbrugsvarer. Når man fører en differentieret prispolitik, er det besværligt at lave den slags pristal.

Så mente det ærede medlem, at når jeg i dag har talt lidt mere om landbruget end om overenskomstsituationen, var det en afværgemanøvre. Jeg gør opmærksom på, at argumentationen overrasker mig; det var mig i hvert fald ikke bevidst. Jeg synes, det ærede medlem overser en væsentlig ting i denne forbindelse, nemlig at de krav fra landbruget, som jeg omtalte, er stillet af landbrugsorganisationerne til staten — derfor er det ikke helt urimeligt, at jeg som finansminister tager dem op til drøftelse — medens, så vidt jeg kan skønne, ingen af arbejdsmarkedets parter endnu har stillet krav til staten. Dette medfører naturligvis ikke, at vi ikke her i tinget kan diskutere begge arter af krav, og det var egentlig det, jeg forsøgte på.

Men det mest karakteristiske ved det ærede medlems indlæg vedrørende landbrugsrets krav var, at det ærede medlem ikke diskuterede dem ret meget. Det kan jeg godt forstå. Det viser sig altså, at vi har gensidig forståelse for hinandens situation, for der er jo stor uenighed om, hvordan man skal bedømme de spørgsmål, der er rejst af landbruget — jeg skal ikke hæfte mig ved at kalde det krav — altså de problemer, der er rejst af landbruget. Jeg forstår, at med hensyn til udlandet er der ikke stor divergens imellem os. Jeg forstår udmærket det ønskelige i visse stabile hjemmemarkedspriser, og der er vel ingen legale hindringer for, at landbruget kunne holde højere hjemmemarkedspriser, men der er en faktisk hindring, medmindre man går til lovgivningsmagten og giver landbrugsministeren en bemyndigelse. Det er her, kernepunktet kommer til at ligge, for derigennem får landbrugsministeren og folketinget et selvstæn-

digt ansvar for denne prisfastsættelse og et ansvar, der går ud over spørgsmålet vedrørende monopolpriserne. Jeg har dog hørt, at forstander Petersen-Dalum i går i radioen har sagt, at han er meget betænkelig ved det med hjemmemarkedspriserne. Det, jeg prøvede at diskutere, og som har betydning, var ikke så meget at tage stilling til, om man skulle have særskilte hjemmemarkedspriser, men det var at nå noget til bunds i det spørgsmål, i hvilken situation man kan sige, at en forhøjelse af hjemmemarkedspriserne virkelig gavner landbrugets økonomi. Man må da erkende, at skal man tage et skridt, man er betænkelig ved, er det rart først at få at vide, om dette skridt i hvert fald opfylder det formål, som i dette tilfælde landbruget ønsker opfyldt, nemlig større indtægter, og så kan man måske overvinde sine betænkeligheder. Men hvis et sådant skridt ikke engang opfylder dette formål, må man da have lov at overveje endnu en gang, om man skulle foretage det.

Jeg skal ikke fortsætte diskussionen vedrørende skattelettelserne for landbruget. Det ærede medlem har selv sagt, at den kommer senere i forbindelse med de enkelte lovforslag. Det ærede medlem mente, det var lettere sagt end gjort at nå til en sænkning af omkostningerne. Det var ikke ment fra min side som nogen letfærdig bemærkning, og for at man skal forstå dette, vil jeg gerne sige, at baggrunden for landbrugsrets gode vilkår op til her for et år siden har været den meget dygtige måde, landbruget har forstået at sænke omkostningerne på gennem rationalisering o. lign. Her har landbruget og landbrugsorganisationerne gjort en stor indsats, det er jeg fuldstændig opmærksom på. Men når man skal foretage en økonomisk vurdering, er man, synes jeg, nødt til at pege på, at et skridt på vejen fremover også er at sænke omkostningerne. Det er i hvert fald en af de mest stabile veje fremover i det omfang, det kan lykkes, og det hindrer ikke, at man i en overenskomstsituation må tage særlige hensyn. Her vil jeg vende tilbage til, hvad jeg har sagt før til de landmænd, der har købt ejendomme i de senere år, og som kan være særlig hårdt ramt af store prioritetsbyrder, at det kan være rimeligt at tage særlige hensyn, hvis der er tale om en overenskomstperiode, men på den anden side